

Forfatter: Baggesen, Jens

Titel: Udrag fra Eventyr og Fortællinger. - 1889

Citation: Baggesen, Jens: "Eventyr og Fortællinger. - 1889", i Baggesen, Jens: *Eventyr og Fortællinger. - 1889*, 1889-1903, s. 305. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-baggesen01val-shoot-idm139893709539632/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Eventyr og Fortællinger. - 1889

det ovenfor nævnte Mfpt. har der oprindelig staaet Skialdre), er utvivlsomt her bragt alene for Nimeis Stjld. Ellers skriver han bestandig Skalde eller Skialde (Skjalde); see f. Ex. nærværende Bind S. 133, L. 19.

S. 2, L. 16. Som han, der sang om Rolf, og Balders Død] d. e. Ewald. — 1784: som Storms besungne Skald, der sang om Balders Død, med Hentydning til Storms Digt „Ewald eller den gode Digter“, der første Gang blev trykt, anonymt, i Maanedsskriftet „Danst Museum“, Marts 1782.

— — — 17-18. Som han, der sang den Umbolts Dærf, hvorfra kom idelig Tata, Tata] d. e. W. H. F. Abrahamson, med Hentydning til hans i Maanedsskriftet „Min. dansk Bibliotek“ Novbr. 1778 anonymt indførte rimede Fortælling „Freia's Guldrøde“, en travestierende Gjengivelse af det mytiske Eventyr om, for hvilken Bris Freia, Odins Frille, engang i hendes Traværelse erhvervede sig det kostelige Bryllumpe Brilling hos fire Dværge i et

. . . „Smedeværksted, hvorudfra kom idelig Tata, tata“.

Molbech („Hist.-biogr. Samlinger“ 1851 S. 420) anser det ikke for umuligt, at denne Abrahamson'ske Fortælling kan have givet Anledning til Baggesens komiske Travestering af Gddammythen om Odins Hærd til Jerten Suttung og hans Datter Guldrød („Poesiens Oprindelse“, nærværende Bind S. 9).

— — — 19. han, hvis Luth om Nreis Elskon led;] d. e. Peder Garbo Frimann, hvis Romance „Nigel Torshen og Skion Balborg“ med Forfattermærket P. H. Fr. havde staaet i det norske Selskabs „Poetiske Samlinger“ 1ste Stykke 1775.

— — — 20. Og han, som sang Emilia] 1784 (saavel som det ovenfor anførte Mfpt.): Og du, min P***, som sang Emilia. D. e. Bram, hvis Digt „Emilias Røde“ udkom særskilt 1782.

— — — 21. Roms de tvende Publius'er] d. e. Publius Ovidius Naso og Publius Virgilius Maro.

— — — 25. Den tredje Gang] ligesom Skrivemaaden tredje istedenfor tredie hyppig forekommer hos Dagg. (dog kun i bunden Stil, for at betegne Ordet som Toftavelsesord, hvortilmod han skriver tredie, naar han vil have det standeret som Treftavelsesord), saaledes vil der ogsaa i det følgende findes flere andre Exemppler paa forsaellig Ester-

figuring af den Hødesløse Hverdagsubtale, selv i Tilfælde, hvor hverken Henfyn til Stavelsemaal eller Ritm her afgiver Grunden dertil, og uden at nogen komisk Virkning direkte har været tilfiget; saaledes: huse (for huse, dog kun som Ritm), halvviemjenskive (jvfr. ovenfor, S. 296, Note 1), Daglitue, Ristinggrød, Ristingvelling.

S. 3, L. 2-10. Man allsaa let . . . just ikke heller.] 3 1784 ender Stykket, istedenfor med disse Linier, med følgende 10:

Med Trojels Ode jeg mig trøstede,
da af min Visdoms Drøm jeg vaagnede.

hvorved sigtes til Peder Magnús Trojels, under Forfattermærket P. M. T. i „Allm. dansk Bibliotek“ Decbr. 1778 indborte „Ode til Dumhed“; men imellem Stykket om Pæter Drømmen (der i 1784 er blevet Nr. 3 i Rækken) og det om Finmerigs-Drømmen findes her som et selvstændigt Stykke følgende Linier:

Dog tænkt just ei, min Læser! jeg er Steen,
en Zethus, Øfers eller saadan en,
fordi jeg vaagned op, mig hængte ikke
stray i en bene me secuta Strikke
af Uergrelse, da af en fortunat
jeg blev en Irs, af Horaz en Gunder,
O! Metamorphosis! af en Socrat
Claus Simplex — Læser! det er intet Under;
Naar kiedtes Cosfen vel ved Kioet? eller
naar hørte man at Clauser hængte sig?
Dog ganske Claus er jeg just ikke heller.

Zethus var en Søn af Jupiter og Antiope. Hans Sind var barst og haardt, og hans Hu stod kun til Avægsavl, Jagt og Vaaben, medens hans blidere Tvillingbroder Amphion fandt mest Behag i Sang og Strengespil, hvorved han endog skal have formaaet at lokke Stenene til at føje sig sammen som en Maur om Theben. Paa Grund af denne Forskel i Brødrenes Yndlingshæler, der endog blev en Rilde til Uvedragt imellem dem, bliver Zethus betragtet som Repræsentant for den fortvinsviiis praktiske Tænkemaade og Færd, i Modjætning til Amphion, der repræsenterer den mere ideelle, Musierne helligede Virksomhed. — En bene me